

2024. május 17., péntek

Jn 21,15-19

Az evangéliumok szerint Péter mindvégig a szíve mélyéből szerette Jézust, az első időktől a Getszemáni-kerti kardrántáson át a főpap udvaráig a szeretet hajtotta Pétert, ha az utolsó kanyarban háromszor legyőzte is őt a félelem. Háromszor ismételt kérdésre háromszor ismételt válasz, háromszor adott megbízatás. Egészen feltett kérdésre egészen megadott válasz, és egészen megadott megbízatás. Ha a fordítás nem ferdít, akkor Jézus először összehasonlítva kérdez, végül tömören. A válasz először szinte 'persze', végül Péter lényé mélyéből szól.

Ez a beszélgetés az elmúltak és az eljövők közti pont, amely mindkettőnek teljességet, alapot ad. Ez Péter egész élettevékenységének a középpontja, halálig, ez az az önmagában álló valóság, az a jelen pillanat, amelyhez minden viszonyul. Ezt a részt Jézus megbízása nyomán elsősorban Péter, vele együtt az ő utódai és azok megbízottjai és a hívek közti viszony isteni deklarációjának szokták tekinteni, a pásztorok és legalább annyira a nyáj figyelmébe ajánlva. De ez a szemlélet ennek az eseménynek a megnyilvánulásaira helyezi a hangsúlyt, a belső viszonyulás helyett a külső viszonyokra. A valóság maga azonban független ettől, múlttól és jövőtől, erénytől és gyengeségtől, tisztségtől és tiszteltségtől. Ez a pillanat a szingularitás, az epicentrum, a tulajdonképpeni valóság, a jelenlét és a találkozás csöndje, ahol kimondom a válaszomat az életre: ez vagyok én. Minden tevékenység és esemény annyira valóságos, amennyire ehhez viszonyul, amennyire ez jelenik meg benne.

Neumann Attila, Budapest